

plek onder haar oog kreeg. Zelfs als Mohsen er niet was, ging ze alleen naar de jongens en speelde met hen.

Ze had een bijzondere gave voor het uitvinden van vreemde en gekke spellen. Ze hield niet van de gewone spellen. Misschien wilde ze met de zelfbedachte aanpassingen de jongensachtige spellen veranderen en zo haar aanwezigheid als meisje tussen de jongens bevestigen.

Omdat ze geaccepteerd werd in de jongensgroep, vermeed ze vrouwelijke spellen zoals 'huisje' en touwtjespringen. Ze had zelfs zoveel gehuild dat haar moeder toestond om haar haar kort te knippen. Ze had zichzelf ook de naam Saeed gegeven. Als een kind haar voor de grap Maryam noemde, sprong ze op hem en begon te vechten. Soms droeg ze de kleren van Mohsen, haar broer. Wanneer het tijd was voor haar school, dwong ze zichzelf het meisjesuniform te dragen.

Op een hete zomermiddag, toen de scholen gesloten waren, ging ze zoals altijd met een groep jongens naar de rivier die dicht bij hun wijk aan de rand van de stad lag. De lucht was strakblauw en de geur van de wilde munt langs de rivier, die zich tot de huizen uitstrekte, hing overal. De jongens deden hun broek omhoog en liepen door het smalle deel van de rivier. Het was de eerste keer dat ze die hangende stukken vlees onder de buiken van de jongens zag. Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel en ze werd er misselijk van. Ze richtte zich tot Mohsen, die in het water stond, en zei: "Ik ga naar huis."

De andere kinderen plaagden haar. Ze riepen: "Hé Saeed, waarom kom je het water niet in?"

Vervolgens lachten ze hard. Maryam kon er niet tegen en met alle

woede die in haar zat, haalde ze haar katapult van haar nek, pakte wat stenen van de grond en schoot ze naar de kinderen in het water. Al snel zochten die hun toevlucht in de rietvelden langs de rivier.

Ze kwam met een bijzondere trots naar huis en ging onder een grote iep in de tuin verder met het jagen op mussen. Bij elk steentje dat ze afschoot, vlogen de mussen weg, en ze genoot van het geluid van hun fladderende vleugels.

Uren later kwam Azar, met haar plastic pop in haar armen, naar haar toe. Maryam had nooit van poppen gehouden. De meisjesachtige speelgoedjes die haar familieleden haar hadden gegeven, lagen in de kelder en Maryam raakte ze nooit aan.

Azar ging in de hoek van de vijver zitten en verzorgde haar pop met een moederlijke liefde. Ze praatte zo serieus en vol gevoel met de pop dat Maryam haar katapult en kiezelstenen opruimde en naast haar ging zitten.

Nasser kwam binnen. Toen hij Maryam op de bank zag zitten met een handdoek om zich heen, vroeg hij: "Wat is er, Maryam? Ben je ziek? Is er iets gebeurd?"

Maryam schudde, zoals altijd, haar hoofd, stond op en liep naar haar slaapkamer. Ze ging voor de spiegel zitten om haar nog vochtige haar te drogen. Naast de spiegel hingen foto's van actrices.

Bovenaan hing een grote foto van Marilyn Monroe, die verleidelijk glimlachte.

Toen Nasser de slaapkamer binnenkwam, begon Maryam haar haar met de handdoek droog te maken. Nasser stond achter haar en vroeg, terwijl hij haar in de spiegel aankeek: "Wat is er nu weer, Maryam?"

Zonder naar hem te kijken zei ze: "Ik ben moe. Ik kan het niet meer."

"Waar ben je moe van? Van mij?"

"Van alles. Alles om me heen. Het voelt alsof ik nooit echt geleefd heb. Alles wat ik wilde, heb ik verloren of nooit gekregen, en alles wat ik niet wilde, is juist wat ik heb gekregen."

Nasser legde zijn handen op haar schouders en vroeg lachend: "En waar hoor ik dan bij?"

Ze zei niets. Nasser haalde zijn handen van haar schouders af en zei: "Het is nog niet te laat, Maryam. Als je wilt, kun je in ieder geval makkelijk van mij afkomen. Ik meen het."